

26.

- Hei, prietene, fii bun ! Un cuvânt, te rog : ești dintre cei care-l urmează pe tânărul prinț Paris ?
- Da, domnule, îl urmez când merge înaintea mea.
- Am vrut să știu dacă ești în slujba lui.
- Sunt în slujba domnului meu.
- Atunci slujești un stăpân nobil. Nu pot avea decât cuvinte de laudă pentru el.
- Domnul să fie lăudat !
- Pe mine mă cunoști, nu-i așa ?
- Cam pe dinafară, domnule.
- Prietene, auzi, învață să mă cunoști mai bine.
- Nădăjduiesc să știu că sunteți mai bine.
- Doresc din toată inima.
- Sunteți într-o stare de Excelență...
- Nu excelență, prietene, titlul meu este Înălțimea voastră. (*Se aude muzică în palat*). Ce muzică e aceasta ?
- Nu știu decât în parte, e o muzică pe mai multe părți.
- Îi cunoști pe muzicanți ?
- Bine de tot.
- Pentru cine cântă ei ?
- Pentru cei care-i ascultă.
- Pentru plăcerea cui, prietene ?
- A mea și a celor care iubesc muzica.
- La ordinul cui ?, am întrebat.
- La ordinele dumneavoastră !
- Prietene, văd că nu ne înțelegem. Eu sunt prea curtenitor și tu prea mehenghi. La cererea cui cântă acești oameni ?
- Acum am priceput. Păi la cererea stăpânului meu, Paris. E și el de față împreună cu muritoarea Venus, frumusețea fără de pereche, întruchiparea sufletului văzut al dragostei.